

Ciutat Botero

Il·lustració: Laura Estrada.

Des de fa unes setmanes, cada vegada que surto al carrer no veig sinó cossos inflats i arrodonits, gairebé esfèrics. Temorós de patir algun tipus de trastorn ocular, demano visita a l'oftalmòleg. Després d'una exploració exhaustiva, el doctor conclou que la visió és correcta. Per més correcta que sigui, continuo tenint la sensació de transitar per una exposició antològica del pintor colombià Fernando Botero. Fins i tot els gossos, tan esprintats i atlètics durant la pandèmia, ara llueixen el mateix somriure gras i revingut dels seus amos. Abans de sol·licitar una segona opinió, sotmeto el meu cos a la prova de la bàscula. L'aparell i un mirall em confirmen la diagnosi mèdica. I és que, potser a causa de l'immobilisme pel confinament, el teletreball i la nevera i el sofà, els cossos s'han anat emmotllant a la circumferència de les circumstàncies. S'han eixamplat els malucs i atrofiat les cames. De tant mirar pantalles, els ulls granotegen i el perímetre cranial, com per efecte de la mixomatosi, s'ha dilatat un quart de pam. Els bigotis no és que s'hagin enxiquit: en fer-se gros el cap, ara semblen ridículs, amb la seva esquifidesa. I el mateix succeeix amb les gorres i els barrets, reduïts a la mínima expressió. Em consta que fins i tot els fabricants de roba han començat a afegir una X a totes les peces de vestir i que les funeràries han hagut d'incinerar muntanyes de taüts de nou en nou, inservibles per als nous temps post pandèmics.